

Заслужений

Древня Чернігово-Сіверська земля багата своєю історією, природою, людьми.

Більше трьох сотень її вихідців носять українське прізвище Волощук, яке має кілька варіантів можливого походження: від назви місцевості в Румунії – Волощини; в козацьку добу волохами називали також найманих вояків з Молдови; похідне від польського влох (wloch) – італієць; від назви села Волощина в Тернопільській області; від вола. Так називали працювиту, сильну людину.

Останнє походження цього прізвища найбільш підходить Миколі Федоровичу Волощуку, який нещодавно відсвяткував свій 60-літній ювілей.

будівельник земляцтва

Народився в с. Волинка Сосницького району в сім'ї сільських вчителів. З 1968р. по 1973р. навчався на факультеті міського будівництва Київського інженерно-будівельного інституту. Під час навчання працював у науково-дослідному секторі інституту, виконуючи роботи із геодезичного забезпечення будівництва мостів в Україні, Росії, житлового масиву "Оболонь" у Києві.

У 1980 р. закінчив Київський інститут патентоведення та Народний університет технічного і економічного прогресу в будівництві.

Після закінчення інженерно-будівельного інституту з 1973 р. по 1975 р. працював у Дніпропетровському філіалі інституту "Укрдіпрводгосп" Мінводгоспу УРСР та ДПІ "Укрводоканалпроект" Держбуду СРСР на геодезично-вишукувальних роботах в Україні, Білорусії, Росії.

В 1975–1981 рр. працював геодезистом, інженером виробничо-технічного відділу, виконробом генпідрядного будівельно-монтажного управління №34 тресту "Київміськбуд-7", розробляв і впроваджував нові технології геодезичного забезпечення перших

каркасних будинків, кас попереднього продажу квитків по бульвару Шевченка, 38–40, клініки ім. академіка Стражеска, комплексу житлових будинків з прохідним колектором по вул. Урицького, 20–36 у Києві.

З жовтня 1981 р. по травень 1983 р. працював головою об'єднаного комітету профспілки тресту "Київміськбуд-7". За цей період у тресті були впроваджені комплексні обіди на будівельних майданчиках, поліпшено побутове обслуговування будівельників.

З травня 1983 р. його трудова діяльність пов'язана з сільським будівництвом. "Укрміжколоспбуд", "Украгробуд", "Украгропромбуд" – такі назви мала будівельна галузь українських селян, де він пройшов шлях від на-

чальника відділу до керуючого справами.

Працюючи в системі сільського будівництва, вніс вклад у створення належних умов харчування, відпочинку сільських трудівників. Мав безпосереднє відношення до збільшення кількості баз і будинків відпочинку, санаторіїв, до створення підсобних господарств і системи громад-

тупником начальника штабу "Украгропромбуду" і практично безвіздно знаходився на будівництві об'єктів у м. Славутич. Житлові будинки, поліклініка, пожежне депо, автоматична телефонна станція, овочесховище, адміністративне приміщення міського управління внутрішніх справ – такий перелік об'єктів, збудованих за його участю.

Працюючи в 1989–2002 рр. керуючим справами корпорації "Украгропромбуд", в 2001 р. вступив до Чернігівського земляцтва

й одразу став активістом його Сосницького відділення.

Після виходу на пенсію з державної служби в липні 2001 р. Миколу Волощука обрали головою правління ЗАТ "Агробуд-1". На цій відповідальній посаді він працював до квітня 2007 р.

Незважаючи на чорнобильський стан здоров'я, працюючий Микола Федорович продовжував збагачувати свою трудову біографію. У 2007 – 2010 рр. він працював директором ТОВ "Будівельна компанія "Основа", начальником відділу перспективного розвитку та капітального будівництва, помічником проректора з науково-педагогічної роботи Київського Національного університету ім. Тараса Шевченка. З 2010 р. працює в філії "Агрогаз" ДК "Укртрансгаз" НАК "Нафтогаз України".

Микола Волощук – учасник ліквідації аварії на ЧАЕС 2-ї категорії, академік Академії будівництва України, лауреат премії ім. академіка Буднікова. Його трудові заслуги відзначені почесним званням заслужений будівельник України, грамотою Верховної Ради України, Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, багатьма медалями.

Таким же працюючим, як і на роботі, Микола Федорович зарекомендував себе й у земляцтві. Він найактивніший сосничанин. Не випадково його вклад у турботу про рідну Сосничину, про земляків, про примноження авторитету та збагачення традицій земляцтва відзначений всіма відзнаками Товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві.

Галина ОРЕХОВИЧ

ського харчування сільських будівельників.

Велику увагу надавав організації системи професійної підготовки будівельників, яка включала в себе професійні технічні училища, навчально-курсові комбінати та повністю забезпечувала потреби будівництва на селі.

Особисто підготував і видав більше 30-ти методичних рекомендацій з підготовки кадрів.

Не був осторонь, коли сталася Чорнобильська біда. З травня 1986 р. безпосередньо брав участь в евакуації будівельних організацій із зони відчуження, на будівництві пунктів санітарної обробки населення та дезактивації техніки в районі сіл Діброва, Дитятки, Старі Соколи Київської області. З вересня 1987 р. по жовтень 1988 р. був зас-